

Carta al ministre d'Educació pública

Sr. Ministre,

Havent-me agafat una baixa per motius de salut el gener de 1938, havent-la renovada per un any el juliol de 1938 i, després, novament per un any el juliol de 1939, aquest agost he demanat una plaça, preferentment a Algèria. Aquesta demanda no ha estat resposta. Desitjaria vivament de saber per quina raó.

He conjejurat que el text anomenat "Estatut dels jueus", que vaig llegir fa un temps a la premsa, potser tingui relació amb aquesta absència de resposta. Per això desitjaria saber a quines persones concerneix aquest text, a fi d'aclarir-me sobre la meva situació. Ignoro la definició del mot jueu; aquest punt no ha estat mai en el meu programa d'estudis. El text diu, certament: és considerat jueu qualsevol qui hagi tingut tres avis jueus; aquest aclariment, però, només aconsegueix de fer recular la dificultat dues generacions més amunt.

¿Designa una religió, aquest mot? Jo no he entrat mai en una sinagoga ni he vist mai cap cerimònia religiosa jueva. Pel que fa als avis, recordo que la meva àvia paterna anava a la sinagoga; crec haver sentit a dir que el meu avi patern feia igual; sé que els pares de la meva mare eren tots dos lliurepensadors. Si es tracta de la religió dels avis, doncs, només en tinc, pel que sembla, dos, d'avis jueus, cosa que em posaria fora de les disposicions de l'estatut.

¿Designa una raça, aquest mot? No tinc cap raó per a suposar que jo tingui cap lligam, ni de part de pare ni de part de mare, amb el poble que habitava Palestina fa dos mil anys. D'altra banda, quan en *Josep* hi veiem com Titus exterminà aquell poble, costa de creure que deixés gaires descendents. Els dotze mil éssers humans que al moment del setge es trobaven a Jerusalem, la majoria arribats de fora per les festes de la Pasqua, constituïen versemblantment gairebé tota la població de Palestina. Els romans es van prendre la molèstia de massacrar-ne onze mil i s'endugueren els altres com a esclaus; i, encara, molts d'aquests esclaus els feren morir tot seguit en els cirks. Així, els jueus que llavors residien fora de Palestina són els únics que deixaren descendència.

La família del meu pare, tan lluny com n'arriba el record, va viure a Alsàcia; cap tradició familiar, que jo sàpiga, no diu que hi hagués arribat, antigament, de cap altre país. La família de la meva mare vivia abans en països de població eslava, i res no em pot fer suposar que es compongui de res més que d'esclaus.

¿Potser cal aplicar la definició de l'estatut als meus avis i saber si cada un ha tingut almenys tres avis de religió jueva? Em sembla ben difícil d'obtenir, sobre aquest punt, informacions segures.

Fora d'això, es pot concebre l'herència d'una raça, però difícilment l'herència d'una religió. Pel que fa a mi, que no practico cap religió ni n'he practicada mai, de segur que no n'he heretat res, de la religió jueva. Havent après si fa no fa a llegir amb els escriptors francesos del segle XVII, amb Racine, amb Pascal, i tenint-ne l'esperit amarat en una edat en què no havia sentit a parlar mai de jueus, si hi ha una tradició religiosa que em miri com a patrimoni propi, és la tradició catòlica.

La tradició cristiana, francesa, hel·lènica, és la meua; la tradició hebraica m'és estranya; cap llei no pot fer que sigui altrament. Si tanmateix la llei exigeix que em miri el terme de "jueu", de què n'ignoro el sentit, com un epítet aplicable a la meua persona, estic

disposada a sotmetre-m'hi, com a tota llei sigui la que sigui. Però, llavors, desitjo de ser-ne oficialment informada, essent que no tinc, jo, cap criteri susceptible de resoldre aquest punt.

Si no és així, desitjo beneficiar-me dels drets que em dóna el contracte implicat pel meu títol d'agregada.

Nota:

Simone Weil havia demanat una plaça de professora de Liceu, preferentment a Algèria, i n'havia estat nomenada d'un de noies de Constantina (Algèria) a partir de l'1 d'octubre de 1940. Però, no se sap per què, aquesta nominació no li arribà, ni se n'arribà a assabentar mai. Per això escriu la carta, datada de la segona quinzena d'octubre o el novembre del 1940, que adreça al ministre d'Educació pública.